

falde ham om Halsen, og Gang efter Gang under deres paafølgende Samtale greb hun paany hans Hænder for at bevidne ham sin Taknemlighed over, at han var kommen.

Per slap end ikke for at tage imod fornyede Taksigelser for, hvad hun kaldte hans »rørende, sønlige Trofasthed mod hendes ulykkelige Broders Minde«. Hun satte ham i Forlegenhed ved at fortabe sig i Lovord om det herlige Flor af friske Blomster, som hun hin Morgen paa Broderens Fødselsdag havde fundet paa hans Grav, og som hun straks havde taget for et Bevis paa Pers kærlige Følelser for den, der havde betænkt ham i sit Testamente, mens de i Virkeligheden skyldtes hans og Pers fælles (og mod begge lige utro) Elskerinde, den tykke Fru Engelhardt.

Der gik under dette et Lys op for Per. Hvad han aldrig før havde tænkt paa, blev ham med eet og til hans store Forskrækkelse ganske klart, nemlig at Baronessen ansaae ham for en virkelig Søn af hendes afdøde Broder, og at heri laa Forklaringen paa den mærkværdige Interesse, hun fra deres første Møde havde vist ham.

Om sit Ophold paa Kuranstalten talte den gamle Dame ikke. Hun sagde blot, at hendes »kære Søsterlil« var rejst ned for at hente hende, og at de nu agtede sig til Rom, hvor hun — som hun med hemmelighedsfuldt sænket Stemme forklarede et Øjeblik, da Hofjægermesterinden